

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 22 december 2003 het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Not.nr. 66.73.1448/98/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, zaakvoerder, geboren te _____ ;
op _____, wonende te _____ ;
2. _____, met maatschappelijke zetel te _____)
, ingeschreven in het handelsregister te _____ onder
nummer _____
3. _____ met maatschappelijke zetel
te _____, ingeschreven in het handelsregister te _____
; onder nummer _____ ;
4. _____, zonder beroep, geboren te _____)
) op _____, van Nederlandse nationaliteit, wonende te _____ ;
5. _____, met maatschappelijke zetel te _____
ingeschreven in het handelsregister te _____
onder nummer _____ ;

Beklaagd van : te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- Bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*)
- *en vanaf 25 maart 1997* geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

- *feiten vanaf 1 mei 2000* strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit

in casu :

A.

de eerste, de tweede en de derde :

1. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 december 1996 tot en met 31 januari 1997:

het verbouwen van een bestaand bedrijfsgebouw tot een car-wash (66.73.1448/98) ;

de eerste, de tweede, de derde, de vierde en de vijfde :

2. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 juli 1996 tot en met 31 juli 1997 :

het splitsen en verbouwen van een bestaand industriegebouw (66.73.724/96) ;

de vierde en de vijfde :

3. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 juli 1996 tot en met 31 juli 1997

het verbouwen van een showroom in functie van een garage (66.73.724/96) ;

B.

de eerste, de tweede en de derde :

1. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 december 1996 tot en met 31 januari 1997 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding :

de sub A1 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben (66.73.1448/98);

de eerste, de tweede, de derde, de vierde en de vijfde :

2. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 juli 1996 tot en met 31 juli 1997 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding

de sub A2 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben (66.73.724/96) ;

de vierde en de vijfde :

3. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 december 1996 tot en met 31 januari 1997 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding :

de sub A3 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben (66.73.724/96);

met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, A3, B1, B2 en B3 de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding;

met de omstandigheid dat voor de eerste en de derde de tenlasteleggingen A1, A2, A3, B1, B2 en B3 gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij de die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 149 9de lid van het decreet van 18 mei 1999.

de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: - : toonzaal 91 a 94 ca (A2, A3, B2 en B3)
- werkplaats 20 a 68 ca (A1 en B1)
- metaalnijverheid 35 a 50 ca (A2, A3, B2 en B3)

wijk en nummer van het kadaster:

en de

eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als: -

met zetel te

met zetel te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akten van aankoop.

de eerste en de tweede :

- C. vanaf 8 april 1997 (stuk 6 en volgende 66.73.1448/98) tot en met datum der dagvaarding

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4 § 1, 5 § 2 en 39 § 1 1° en § 2 en 46 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), en de artikelen 1 en 5 § 1 en bijlage 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I)

zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de overheid die krachtens artikel 9 van voormeld decreet bevoegd is daarover te beslissen, een vergunningsplichtige inrichting te hebben geëxploiteerd die overeenkomstig artikel 3 van het voormeld decreet, dat de indeling in drie klassen van inrichtingen voorschrijft, behoort tot klasse 2 van hinderlijke inrichtingen, met de omstandigheid dat ingevolge artikel 9 § 4 van het voormelde decreet van 28 juni 1985 de procedure dient te worden gevolgd van de hoogste klasse indien een inrichting valt onder verschillende indelingsrubrieken behorend tot verschillende klassen en met de omstandigheid dat voor de inrichting krachtens artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw een bouwvergunning nodig is die werd geweigerd waardoor de milieuvergunning van rechtswege vervalt op de dag van de weigering van de bouwvergunning in eerste aanleg :

1. namelijk het lozen van niet in rubrieken 3.4 of 3.6 begrepen bedrijfsafvalwater, met een debiet tot en met 2 m³/u, dat dient te worden gecatalogeerd onder *rubriek 3.1. 1°* van bijlage 1 van VLAREM I
2. namelijk het exploiteren van niet-huishoudelijke inrichtingen voor het wassen van voertuigen en hun aanhangwagens waarin 10 en meer voertuigen en hun aanhangwagens per dag worden gewassen, meer bepaald 200 wagens per dag, dat dient te worden gecatalogeerd onder *rubriek 15.4. 2°* van bijlage 1 van VLAREM I
(stuk 52 66.73.1448/98)

de eerste en de tweede tevens gedagvaard om bij toepassing van artikel 39 § 2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning door de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, het verbod te horen uitspreken om de inrichting die aan de oorsprong van de inbreuk ligt te exploiteren gedurende een termijn door de rechter te bepalen, minstens tot dat de inrichting behoorlijk zal vergund zijn.

De tweede tevens gedagvaard bij toepassing van artikel 40 van het voormeld milieuvergunningsdecreet om zich burgerrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren voor de betaling van de gerechtskosten die ingevolge de feiten omschreven in de tenlastelegging C zal worden uitgesproken lastens de eerste, zijnde de lasthebber of aangestelde van de tweede, die de feiten heeft begaan in de uitoefening van zijn

De rechtbank nam kennis van :

- de dagvaarding waarbij de zaak bij de rechtbank werd aanhangig gemaakt en die
 - op 26 maart 2003 werd betekend wat betreft de eerste beklagde door afgifte van een afschrift van de dagvaarding op het politiecommissariaat van de woonplaats van de beklagde met achterlating van het door artikel 37 van het gerechtelijk wetboek (Ger. W.) bedoelde bericht aangezien de betekening niet kon gebeuren op één van de wijzen bedoeld door de artikelen 33 tot en met 35 van het gerechtelijk wetboek ;
 - op 24 maart 2003 werd betekend wat betreft de tweede beklagde en de derde beklagde door afgifte aan haar afgevaardigde bestuurder
 - op 19 maart 2003 werd betekend aan de vierde beklagde door afgifte aan zijn echtgenote ;
 - op 24 maart 2003 werd betekend aan de vijfde beklagde door afgifte van een afschrift van de dagvaarding op het politiecommissariaat van de zetelplaats van de vijfde beklagde met achterlating van het door artikel 37 van het gerechtelijk wetboek bedoelde bericht aangezien de betekening niet kon gebeuren op één van de wijzen bedoeld door de artikelen 33 tot en met 35 van het gerechtelijk wetboek ;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 26 maart 2003 onder de referte
- het ontvangstbewijs dat op 28 maart 2003 werd teruggestuurd door de politie van waaruit blijkt dat de eerste beklagde op 27 maart 2003 het voor hem bestemde exemplaar van de dagvaarding heeft in ontvangst genomen ;
- het ontvangstbewijs dat op 25 maart 2003 werd teruggestuurd door de politie van waaruit blijkt dat de vierde beklagde op 25 maart 2003 het voor de vijfde beklagde bestemde exemplaar van de dagvaarding heeft in ontvangst genomen ;

- het vonnis van deze rechtbank en kamer d.d. 2 juni 2003 waarbij mr. [] werd aangesteld als lasthebber ad hoc om de vijfde beklagde [] in deze procedure te vertegenwoordigen en waarbij de persoonlijke verschijning werd bevolen van de eerste en van de vierde beklagde ;
- de betekening d.d. 18 juni 2003 van het vonnis d.d. 2 juni 2003 aan de vierde beklagde door afgifte aan zijn echtgenote ;
- het tussenvonnis van deze rechtbank d.d. 27 oktober 2003 waarbij de rechtbank waarbij de rechtbank op verzoek van de eerste, de tweede en de derde beklagde de debatten ambtshalve heeft heropend ;
- de processen-verbaal en de overige stukken der rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 10 november 2003 :

- het Openbaar Ministerie in de persoon van [] substituut procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis :
- de eerste beklagde [] de tweede beklagde [] en de derde beklagde [] in hun middelen van verdediging voorgedragen door hun raadsman mr. [] loco mr. [] advocaat met kantoor te [] die de eerste, de tweede en de derde beklagde heeft vertegenwoordigd ;
- de vierde beklagde [] in zijn middelen van verdediging voorgedragen door mr. [] loco mr. [] advocaat met kantoor te [] die hem heeft vertegenwoordigd ;
- de vijfde beklagde [] in haar middelen van verdediging voorgedragen door de lasthebber ad hoc mr. [] voornoemd.

De rechtbank nam tevens kennis van de namens de eerste, de tweede en de derde beklagde neergelegde besluiten en stukken.

1. Voorgaanden

1.1. en 1.2.

In het tussenvonnis d.d. 27 oktober 2003 werden reeds een aantal feitelijke elementen zoals ze uit het strafdossier en uit de door de beklagden voorgebrachte stukken bleken, weergegeven.

1.1.1.

Op 8 juli 1996 werd door de politie van [] ingevolge een klacht van de gemeentelijke milieudienst een proces-verbaal opgesteld lastens de vierde en de vijfde beklagde m.b.t. werken aan de vroegere [] gebouwen te [] (kadastraal gekend als [] . Er werd vastgesteld dat in de bedrijfshal een scheidingwand werd uitbroken en er twee nieuwe scheidingswanden in Ytong-stenen in opbouw waren. Die werken gebeurden zonder vergunning (st. 1 DE.66.73.724/96- foto's : st. 5).

1.1.2.

Op 9 juli 1996 werd door de vierde beklaagde aan de politie een geschreven verklaring bezorgd. Daarin schreef hij "als afgevaardigde bestuurder van _____ onder meer : " kocht een gedeelte van het onroerend goed gelegen aan de _____ De oorspronkelijke eigenaar – _____ blijft voor een gedeelte eigenaar, en een ander gedeelte van betreffend onroerend goed werd aangekocht door _____ of een daar aan gelieerde beheer- of werkmaatschappij. Betreffende aankoop werd op 2 juli 1996 verleden voor notaris _____ te _____ In onderhavige akte werd expliciet geregeld de toestand omtrent de gemeenschappelijke muren ; ik citeer ...Tussen partijen en mede op voorslag van _____ is bepaald de muur in een dikte van 20 cm op te trekken ... Uit de verschillende gesprekken welke de drie betrokken partijen hieromtrent hadden is nooit verondersteld dat een bouwvergunning vereist zou zijn. ... Ten over-vloede verklaar ik nogmaals onwetend te zijn geweest van de noodzaak een bouwvergunning te moeten hebben en dat de werkzaamheden een aanvang hebben genomen mede in opdracht en onder verantwoordelijkheid van de partijen _____ en _____ of diens aangestelde. .. Ik wens te verklaren dat er aan het gedeelte van het onroerend goed dat _____ toebehoort nog wijzigingen worden aangebracht waar ik wetende van ben dat een bouwvergunning vereist is, dat ik deze bouwvergunning ... zal aanvragen ... wij op geen enkele manier de intentie hadden iets te ondernemen wat niet in regel zou zijn ... " (st. 6-8 DE.66.73.724/96).

1.1.3.

Een regularisatievergunningsaanvraag voor de scheidingswanden werd bij beslissing d.d. 25 februari 1997 van het college van burgemeester en schepenen van _____ geweigerd en dit gelet op het ongunstig advies van de gemachtigde ambtenaar. Het beroep tegen deze weigeringsbeslissing werd ingewilligd bij beslissing van de bestendige deputatie d.d. 5 juni 1997 (st. 37-41 DE.66.73/724/96). Het hoger beroep van de gemachtigde ambtenaar tegen de beslissing d.d. 5 juni 1997 werd door de Minister op 6 april 1998 ingewilligd (st. 31-35 DE.66.73.724/96).

1.1.4.

Bij brief d.d. 4 december 1997 werd door de gemachtigde ambtenaar meegedeeld dat gelet op een beroep bij de Vlaamse Regering overeenkomstig artikel 55 van de stedenbouwwet er slechts een herstellvordering zou worden geformuleerd in het licht van de beslissing van de Vlaamse Regering (st. 12 DE.66.73/724/96). Bij brief d.d. 26 mei 1998 (st. 16 DE.66.73/724/96) werd door de gemachtigde ambtenaar aan de procureur des Konings bij de rechtbank een herstellvordering bezorgd. Voor het splitsen en verbouwen van een bestaand industriegebouw – het verbouwen van een showroom in functie van een garage, waarvoor de regularisatie-aanvraag werd geweigerd bij ministerieel besluit van 6 april 1998, werd het herstel in de vorige staat gevorderd. De herstellvordering werd gemotiveerd door een verwijzing naar de planologische bepalingen van het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgestelde gewestplan _____ het betrokken perceel is gelegen in een industriegebied. Volgens artikel 7 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 zijn industriegebieden bestemd voor de vestiging van industriële of ambachtelijke bedrijven en aanvullend voor complementaire dienstverlenende bedrijven ten behoeve van de andere industriële bedrijven. Louter commerciële activiteiten zoals winkels en handelszaken horen niet thuis in een industriegebied. Het perceel is eveneens gelegen binnen de grenzen van een bijzonder plan van aanleg dat werd goedgekeurd bij koninklijk besluit van 5 oktober 1978 en waarbij het betrokken perceel werd ingedeeld bij de industriezone _____ Volgens dit bijzonder plan van aanleg zijn de in de industriezone gelegen gronden bestemd voor vestiging, ontsluiting en uitrusting van industriële, ambachtelijke en dienstverlenende bedrijven, kleine en middelgrote ondernemingen, de socio-recreatieve voorzieningen ten behoeve van tewerkgesteld personeel en voor inrichtingen van openbaar nut. In de herstellvordering wordt geargumenteed dat er een praktisch zuivere commerciële functie wordt beoogd die niet als dienstverlenend in de zin van artikel 7 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 kan worden beschouwd zodat er een strijdigheid is tussen de wederrechtelijk uitgevoerde verbouwingen en het gebruik ervan en de door het gewestplan verleende bestemming. De gemachtigde ambtenaar vorderde om de naleving van de herstellvorde-

ring te koppelen aan een dwangsom van 74,37 EUR per dag (st. 16-17 DE.66.73.724/96).

1.1.5.

Bij brief d.d. 14 oktober 1998 (st. 18 DE.66.73/724/96) werd nogmaals dezelfde herstelvordering bezorgd aan de procureur des Konings met dien verstande evenwel dat melding werd gemaakt van het feit dat tegen de weigering van het verlenen van een regularisatie-aanvraag een annulatieberoep bij de Raad van State werd ingediend (st. 19 DE.66.73/724/96). In de brief werd tevens gemeld dat m.b.t. het afgesplitste deel nog proces-verbaal diende te worden opgesteld.

1.1.6.

De vierde beklaagde verklaarde op 17 oktober 2001 dat hij de uitspraak van de Raad van State wenste af te wachten (st. 48 DE.66.73/724/96).

1.1.7.

De eerste beklaagde legde op 20 december 2001 de volgende verklaring af : *"Als een gedelegeerd bestuurder van de ... kan ik in naam van deze vennootschappen bindende verklaringen afleggen. ... kocht een deel van het gebouw aan op 2 juli 1996. Een tweede deel werd aangekocht door Voor notaris van werd de akte verleden. Tussen beide stukken werd een scheidingmuur opgetrokken in gezamenlijk overleg en omdat de eigendom anders onmogelijk kon gescheiden worden. De verkoop en de splitsing werd gedaan na aanvraag en goedkeuring bij de Intercommunale ... Voor de muur werd opgetrokken contacteerde ik de gemeentelijke milieudienst, brandweer en dienst urbanisatie. De werken werden uitgevoerd volgens de voorschriften. Met de werken werd aangevangen op het ogenblik van de aanvraag van de bouwvergunning omdat de eigendommen anders onmogelijk konden gescheiden worden. De bouwvergunning werd in eerste instantie geweigerd omdat we niet konden aantonen dat de nieuwe bedrijfsruimte - carwash - één geheel vormde met onze naastliggende garage. In beroep hebben we dit kunnen aantonen na controle door de Bestendige Deputatie die gunstig advies uitbracht omdat bleek dat het duidelijk één geheel betrof. Door de bevoegde ambtenaar, die hier zelf nooit is komen kijken, werd een nieuwe procedure aangespannen en werd de vergunning geweigerd. Uiteindelijk hebben we nu een procedure voor de Raad van State aanhangig gemaakt. We wachten hiervan de uitspraak af. Ik wens te vermelden dat de activiteit van de carwash voor 100 % past in de activiteit van onze garage. Het optrekken van de binnenmuur, ik benadruk hier nogmaals dat het een binnenmuur is en aan de constructie van het gebouw zelf niets veranderde, was noodzakelijk om de eigendommen te scheiden. Enerzijds onze carwash, anderzijds de toonzaal van kampeerwagens van ... Ik leg u het bewijs voor dat ik in orde was met de gemeentelijke milieu-ambtenaar en de bouwvergunning die ik bekwam in 1997. Ik meen dat de bevoegde ambtenaar absoluut de carwash weg wil daar zelfs een goedgekeurde regularisatie werd geweigerd. Tevens vraag ik mij af, na onze investering in milieu die we voor 100 % hebben gerespecteerd, waar een carwash thuishoort ? In de dorpskern of een KMO-zone. Begrijpe wie begrijpe kan."* (st. 51-52 DE.66.73.1448/98).

1.2.1.

Door de tweede beklaagde werd te (kadastraal gekend als - st. 36 DE.66.73.1448/98), een carwash ingericht, die in maart 1997 in gebruik werd genomen. De carwash werd ondergebracht in een gebouw groot 30 meter op 10 meter. De carwash bleek bereikbaar te zijn via een toegangsweg langs de achterkant van voor de gewone gebruikers terwijl er ook een aparte toegang was voor om hun voertuigen te laten wassen. Alles was zo omheind dat de carwash deel uitmaakt van de terreinen van (st. 2 DE.66.73.1448/98 - foto : st. 15).

1.2.2.

De eerste beklagde verklaarde op 19 oktober 1998 : *"Ik ben gedelegeerd bestuurder van Het gebouw waar de carwash werd ingericht is eigendom van met zetel op hetzelfde adres. is uitbater en heeft het gebouw ingericht als carwash. Ik ben in kennis van de weigering van de eerder toegekende bouwvergunning door de Bestendige Deputatie van voor het verbouwen van een bedrijfsgebouw tot carwash. Het gebouw werd ingericht einde 1996 begin 1997 nadat de nodige milieuvergunning werd aangevraagd. De carwash zelf is opengegaan in maart 1997. Wij hebben deze weigering aangevochten bij de Raad van State daar wij er van overtuigd zijn dat de argumentatie van weigering door de dienst van de Vlaamse Minister van openbare werken en ruimtelijke ordening totaal kan weerlegd worden en wij volledig in regel zijn met alle verplichtingen en wetgeving dienaangaande. Ikzelf ben verantwoordelijk als gedelegeerd bestuurder. Wij wensen de exploitatie verder te zetten tot er een beslissing is van de Raad van State. Wij hebben ook extra mensen aangeworven en een stopzetting zou ook het onmiddellijk ontslag betekenen voor deze mensen. Ik ben tevens gevolmachtigde van en dus op de hoogte van de situatie"* (st. 3 DE.66.73.1448/98).

1.2.3.

Een vergunningsaanvraag d.d. 17 september 1996 uitgaande van de tweede beklagde voor het verbouwen tot een carwash werd door het college van burgemeester en schepenen van op het ongunstig advies van de gemachtigde ambtenaar geweigerd bij beslissing d.d. 8 april 1997 (st. 6-7 DE.66.73.1448/98). Bij beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van d.d. 3 juli 1997 werd het beroep van ingewilligd (st. 28-31 DE.66.73.1448/98). Het hoger beroep van de gemachtigde ambtenaar tegen de beslissing van de bestendige deputatie werd ingewilligd bij ministeriële beslissing d.d. 4 mei 1998 (st. 8-12 DE.66.73.1448/98).

1.2.4.

Op 28 september 1998 werd door de derde beklagde een vergunning aangevraagd om de twee bedrijfsgebouwen te integreren teneinde in het nieuw gedeelte een logistiek centrum in te richten. Op 4 april 2000 werd een regularisatieaanvraag voor het oprichten van een carwash geweigerd (st. 32-35 DE.66.73.1448/98). De bestendige deputatie gaf op 13 juli 2000 toelating om een vergelijk te treffen met de overtreder (st. 26-27 DE.66.73.1448/98). De stedenbouwkundig inspecteur weigerde echter het vergelijk (st. 24 DE.66.73.1448/98). Tegen die weigering werd een annulatieberoep bij de Raad van State ingesteld. Op 21 oktober 2002, na de wijzing van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de ruimtelijke ordening m.b.t. het voorleggen van een bewijs van getroffen vergelijk, werd een nieuwe vergunningsaanvraag ingediend. Zij werd op 6 januari 2003 geweigerd door het college van burgemeester en schepenen doch een beroep bij de bestendige deputatie werd ingewilligd bij beslissing d.d. 17 april 2003. Tegen deze beslissing werd door de gemachtigde ambtenaar op 22 mei 2003 hoger beroep ingesteld. Bij het in beraad nemen van de zaak op 29 september 2003 had de Vlaamse Regering zich nog niet uitgesproken over dit beroep.

1.2.5.

Bij brief d.d. 11 april 2001 (st. 21 DE.66.73.1448/98) werd door de stedenbouwkundige inspecteur een herstellvordering m.b.t. het oprichten van de carwash toegestuurd. Het herstel in de vorige staat werd gevorderd. De vordering was gemotiveerd door de onverenigbaarheid van de werken/handelingen/wijzigingen met de planologische voorschriften van het bestemmingsgebied en de overweging dat een carwash geen complementair dienstverlenend bedrijf is ten behoeve van de andere industriële bedrijven. Tevens werd het opleggen van een dwangsom geëist van 123,95 EUR per dag vertraging (st. 22-23 DE.66.73.1448/98).

1.2.6.

De eerste beklagde legde op 7 augustus 2001 de volgende verklaring af : *“Ik ben de natuurlijke persoon die kan vertegenwoordigen. Het carwash gebeuren is een activiteit binnen de beroepsactiviteiten van en is zodoende geen aparte vennootschap. Het gebouw zelf is eigendom van In hetzelfde gebouw verhuurt nog aan drie andere vennootschappen een bedrijfsruimte. Ik was op de hoogte en heb toelating verleend tot het uitvoeren en exploiteren van de carwash, als onderdeel van de beroepsactiviteit van die perfect vergund is. ... Ik neem kennis van de vordering tot herstel in de vorige toestand. Wij zijn tot op heden niet bereid tot vrijwillig herstel in de oorspronkelijke toestand gezien er nog twee procedures lopen bij de Raad van State. Enerzijds een procedure voor de weigering van de vergunning op zich, en anderzijds voor de weigering van het treffen van een regularisatie welke goedgekeurd was door de bestendige deputatie maar geweigerd werd door de stedenbouwkundige inspecteur. Deze laatste heeft steeds ieder gewonnen beroep in hoger beroep laten weigeren. Aan de constructie van het oorspronkelijk gebouw, is buiten een binnenmuur dewelke de eigendom scheidt, uiteindelijk niets gewijzigd. De scheidingsmuur kan uiteindelijk niet verwijderd worden daar wij dan bij het naastgelegen bedrijf binnen zitten. ...”* (st. 39-40 DE.66.73.1448/98).

1.2.7.

M.b.t. eventueel vergunningsplichtige activiteiten die op voormeld terrein plaats vinden werden volgens de politie van twee vergunningen uitgereikt. De klasse 2-vergunning d.d. 26 november 1996 uitgereikt door het college van burgemeester en schepenen van had betrekking op een inrichting met de rubrieken 3.6.1., 3.6.2.1., 15.4.2., 17.3.3.2., 17.3.6.1.b. en 17.3.7.1. en werd verleend voor de periode van 26 november 1996 tot en met 10 mei 2000 (st. 53-58 DE.66.73.1448/98). Op 12 oktober 1999 werd door het college van burgemeester en schepenen een vergunning verleend voor het hernieuwen en veranderen van een bestaande exploitatie van een inrichting van klasse 2 aan en dit voor de volgende rubrieken 2.2.2.d.1., 3.1.1., 3.3., 4.3.b.2., 15.1.1., 15.3., 15.4.2., 16.3.1.1., 17.3.3.2., 17.3.4.1., 17.3.5.1., 17.3.6.1.a., 17.3.7.1., 17.4., 29.5.2.2., 43.1.2. en 53.8.1. en dit voor de periode van 12 oktober 1999 tot 12 oktober 2019 (st. 59-71). Door de verbaliserende politiecommissaris werd vermeld dat door de koppeling van de bouw- en milieuvergunning en de weigering van de stedenbouwkundige vergunning de milieuvergunning is vervallen voor twee rubrieken, namelijk 15.4.2. (carwash) en 3.1.1. (lozing bedrijfsafvalwater) (st. 52 DE.66.73.1448/98).

1.3.

Op de openbare terechtzitting van 29 september 2003 heeft de rechtbank de dagvaarding als volgt aangepast :

- de woorden *“de datum van het bevel tot dagvaarding”* werden vervangen door *“14 maart 2003”* ;
- werden in fine van de laatste paragraaf het woord *“bediening”* toegevoegd.

1.4.

Op 22 oktober 2003 werd door de raadsman van de eerste, de tweede en de derde beklagde met verwijzing naar een ministeriële beslissing d.d. 20 oktober 2003 een brief neergelegd. Blijkens de stukken die werden neergelegd na de heropening der debatten werd door de Minister op 20 oktober 2003 op het hoger beroep van de gemachtigde ambtenaar d.d. 22 mei 2003 beslist om de beslissing d.d. 17 april 2003 van de bestendige deputatie te niet te doen (art. 1) en werd aan afgevaardigde

bestuurder van _____ op basis van het door de bestendige deputatie beoordeelde dossier en het aanvraagplan een vergunning verleend evenwel op de door de bestendige deputatie opgelegde voorwaarde dat de carwash enkel in functie staat van het garagebedrijf en geen zuiver commerciële doeleinden heeft en onder de uitdrukkelijke bijkomende voorwaarde dat de aanwijsborden boven de inrit van de carwash en eventueel op andere plaatsen dienen verwijderd te worden teneinde louter commercieel gebruik te verhinderen.

2. De beweerde schending van de redelijke termijn en verdere vragen tot uitstel

2.1.

De eerste tot en met de derde beklagde hebben in fine van hun op 29 september 2003 neergelegde besluiten voorgehouden dat hun recht op een behandeling van de zaak binnen een redelijke termijn werd geschonden.

2.2.

Dit verweer mist elke ernst nu de eerste tot de derde beklagde zelf in, op de zitting van 10 november 2003 neergelegde besluiten nog vragen om de behandeling van de zaak uit te stellen tot in april 2004. De beklagden kunnen niet enerzijds voorhouden dat hun recht op behandeling binnen een redelijke termijn met de voeten werd getreden en anderzijds zelf om een maandenlang uitstel verzoeken met het oog op administratieve regularisatie. Indien in de gevoegde strafdossiers gedurende enige tijd geen onderzoeksverrichtingen werden gesteld, is zulks uitsluitend te verklaren door de afwachtende houding die het Openbaar Ministerie heeft aangenomen m.b.t. de door het bestuur te vorderen herstelmaatregelen. Het formuleren van die herstelmaatregelen liet zelf enige tijd op zich wachten. Het is gelet op de aard van de gevoerde strafvordering niet abnormaal dat het Openbaar Ministerie gelet op de door de beklagden zelf gevoerde administratieve procedures niet onverwijld tot dagvaarding is overgegaan. Een schending van de redelijke termijn-vereiste kan in die omstandigheden onmogelijk worden aangenomen.

2.3.

De rechtbank ziet geen noodzaak om in te gaan op het uitstel waartoe door de beklagden werd verzocht. De rechtbank beschikt over alle nuttige informatie om zich met kennis van zaken uit te kunnen spreken over de aanhangige strafvordering en de daarmee samenhangende herstellvorderingen.

3. Verjaring van de strafvordering

In de veronderstelling dat de feiten omschreven onder de diverse tenlasteleggingen der dagvaarding niet worden gekenmerkt door eenzelfde misdadig opzet, dient de rechtbank vast te stellen dat voor deze feiten de verjaring van de strafvordering in elk geval niet is ingetreden gelet op de stuiting op 30 augustus 2001 ingevolge het terugsturen door hoofdinspecteur _____ van de politie van _____ van het proces-ver-

baal nr d.d. 27 augustus 2001 aan het parket (st. 42 DE.66.73.1448/98). Door de daad van stuiting gaat de reeds verworven termijn van verjaring teniet en ontstaat een nieuwe termijn gelijk aan de oorspronkelijke. Dit betekent dat zelfs voor het oudst gepleegde feit de verjaring van de strafvordering ten vroegste zou worden bereikt op 29 augustus 2006 en dit onverminderd periodes van schorsing ingevolge artikel 24, 1° V.T. Sv. De verjaring van de strafvordering is dus (nog) niet aan de orde.

4. Gegrondheid van de strafvordering

4.1. De strafrechtelijke aansprakelijkheid van rechtspersonen

4.1.1.

Het Openbaar Ministerie heeft op de openbare terechtzitting van 29 september 2003 opgemerkt dat de tweede, de derde en de vijfde beklaagde niet konden worden veroordeeld voor de feiten die zich voor 2 juli 1999 hebben voorgedaan en dat dit consequenties had voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, A3, B1, B2, B3, C1 en C2.

4.1.2.

De wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen is inwerking getreden op 2 juli 1999. Voor feiten die dateren van voor die inwerkingtreding kunnen rechtspersonen evident niet worden gestraft. De strafvordering lastens de tweede, de derde en de vijfde beklaagde voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, A3, B1, B2, B3, C1 en C2 is dan onontvankelijk voor de feiten die zich hebben voorgedaan voor 2 juli 1999.

4.2. De tenlasteleggingen A1 en B1 (verbouwing bestaand industriegebouw naar carwash)

4.2.1.

De eerste beklaagde wordt vervolgd om zonder vergunning een bestaand bedrijfsgebouw te hebben omgebouwd tot een carwash (tenlastelegging A1). De eerste (voor de volledige periode), de tweede en de derde beklaagde (voor de periode van 2 juli 1999 tot 14 maart 2003) worden tevens vervolgd voor de instandhouding van deze wederrechtelijke constructie (tenlastelegging A1).

4.2.2.1.

De eerste tot en met de derde beklaagde hebben deze tenlasteleggingen zo begrepen dat zij zich dienen te verdedigen over de niet vergunde functiewijziging naar een carwash-installatie en de verbouwing van een bedrijfsgebouw tot een carwash.

4.2.2.2.a.

De rechtbank dient nochtans vast te stellen dat noch uit de omschrijving der tenlastelegging A1 in combinatie met de tenlastelegging B1 noch uit de aangehaalde artikelen blijkt dat de beklaagden worden vervolgd voor een niet vergunde gebruikswijziging. De eerste beklaagde (voor A1 en B1) en de tweede en de derde beklaagde (voor B1, vanaf 2 juli 1999) worden uitsluitend vervolgd voor “*het verbouwen van een bestaand bedrijfsgebouw tot een car-wash*” en “*de wederrechtelijke constructie in stand gehouden te hebben*”. Zij worden niet vervolgd voor een niet vergunde gebruikswijziging.

4.2.2.2.b.

Naar het oordeel van de rechtbank betreft een niet vergunde gebruikswijziging een ander feit dan het verbouwen van een bestaand industriegebouw zodat de rechtbank niet tot een herkwalificatie kan overgaan.

4.2.2.2.c.1.

Volledigheidshalve wenst de rechtbank op te merken dat artikel 2 van het besluit van 17 juli 1984 van de Vlaamse Regering houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen weliswaar heeft voorzien voor een vergunningsplicht voor het wijzigen van het gebruik van een vergund gebouw gelegen in een industriegebied in “*het te koop of in ruil aanbieden van goederen en diensten*” – wat ten dezen het geval zou kunnen zijn – doch de rechtbank is het met de beklaagden eens dat het voormelde besluit van 17 juli 1984 onwettig is en bij toepassing van artikel 159 G.W. niet mag worden toegepast. Een veroordeling wegens een niet vergunde gebruikswijziging zou dus bij gebreke aan een voldoende wettelijke grondslag niet mogelijk zijn.

4.2.2.2.c.2.

Het besluit van 17 juli 1984 werd immers niet onderworpen aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State, zoals nochtans voorgeschreven door artikel 3 § 1 van de wetten van de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 (R.v.St.-wet). Deze bepaling schrijft voor dat de tekst van een ontwerp van reglementair besluit – het kan moeilijk worden betwist dat het besluit van 17 juli 1984 een reglementair besluit is – moet worden onderworpen aan het met redenen omkleed advies van de afdeling wetgeving behoudens het met bijzondere redenen omklede geval van hoogdringendheid. In de aanhef van het besluit van 17 juli 1984 houdende werd de hoogdringendheid als volgt gemotiveerd : “*Gelet op de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, inzonderheid op artikel 78 ingevoegd bij decreet van de Vlaamse Raad van 28 juni 1984 ; Gelet op de wetten van de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op 3, § 1, gewijzigd ; Gelet op de dringende noodzakelijkheid ; Overwegende dat, om het op 28 juni 1984 door de Vlaamse Raad gestemde decreet houdende aanvulling van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw te kunnen uitvoeren, door de Vlaamse Executieve dringend de lijst dient opgesteld te worden van de vergunningsplichtige gebruikswijzigingen ; ...*”. Het komt de bestuurlijke overheid toe te oordelen over het

bestaan van de hoogdringendheid. Het begrip hoogdringendheid veronderstelt geen uitzonderings- of crisistoestand : er zal hoogdringendheid zijn telkens wanneer een vertraging de nuttige gevolgen van het betrokken ontwerp in gevaar kan brengen (*Parl. Hand. Senaat, 1956-57, 852* – verklaring senator Rolin). De hoogdringendheid moet echter formeel en uitdrukkelijk gemotiveerd zijn teneinde de jurisdictionele controle te vergemakkelijken (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch Administratief Recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 943, p. 894). De rechter moet immers tot een inhoudelijke toetsing overgaan van de motieven van de ingeroepen hoogdringendheid en onderzoeken of niet ten onrechte een beroep werd gedaan op de hoogdringendheid. De door de overheid gemaakte beoordeling van de hoogdringendheid moet in redelijkheid aanvaardbaar zijn en mag niet zodanig zijn dat van dit begrip gebruik wordt gemaakt op een wijze die de wetgever niet voor ogen heeft gehad. Uit de rechtspraak van de Raad van State (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, en J. VANDE LANOTTE, *o.c.* p. 894-895, voetnoot (39) ; M. VAN DAMME, *Raad van State. Afdeling wetgeving*, in, *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 1998, nr. 182-187, p. 141-144) kan worden afgeleid dat een stereotiepe motivering die in al haar vaagheid op een onbepaald aantal gevallen kan worden toegepast niet kan worden aanvaard en dat een motivering die neer komt op tautologie – er is hoogdringendheid omdat er hoogdringendheid is – evenmin de toetsing met artikel 3 R.v.St.-Wet doorstaat. Het rechterlijk toezicht op de gegrondheid van de ingeroepen hoogdringendheid dient te gebeuren met inachtneming van de motieven zoals die in aanhef van het betrokken besluit zijn tot uitdrukking gebracht, met dien verstande dat die motieven kunnen worden onderbouwd en geëxpliciteerd met behulp van bijvoorbeeld bepaalde procedurestukken of elementen uit het administratief dossier. Nieuwe motieven kunnen het ontbreken van een voldoende aanhef van het besluit niet goedmaken (M. VAN DAMME, *o.c.*, nr. 181, p. 139-140 en de daar geciteerde rechtspraak). Uit de aanhef van het besluit van 17 juli 1984 valt af te leiden dat de Vlaamse Regering de dringende noodzakelijkheid heeft gemotiveerd door haar wens om dringend uitvoering te geven aan het decreet van de Vlaamse Raad van 28 juni 1984. Een dergelijke motivering moet worden bestempeld als een stereotype motivering die door haar vaagheid op een onbepaald aantal gevallen kan worden toegepast en daarom de toetsing met artikel 3 § 1 R.v.St.-Wet niet doorstaat. Een dergelijke motivering als deugdelijk aanvaarden zou impliceren dat de uitvoerende macht zich steeds zou kunnen beroepen op haar wens om onverwijld uitvoering te geven aan een decretale bepaling om alzo aan de adviesverplichting van de afdeling wetgeving voor reglementaire besluiten te ontsnappen. Een dergelijke handelwijze is duidelijk in strijd met de bedoeling van de wetgever om de uitvoerende macht pas dan van de adviesverplichting te ontslaan in die gevallen van deugdelijk gemotiveerde hoogdringendheid. Een dergelijke pertinente motivering ligt niet voor. De rechtbank moet dan ook het hof van beroep te Antwerpen (18 oktober 1999, *R.W. 2000-2001, 1087*, met noot

Antwerpen, 8 november 1999, arr. nr.

niet gepubliceerd

doch geciteerd door

“De sancties wegens het ten onrechte niet inwinnen van het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State over een ontwerp van reglementair besluit”, noot onder Antwerpen, 18 oktober 1999, *R.W. 2000-2001, 1089*) bijvallen met de vaststelling dat de Vlaamse Regering de dringende noodzakelijkheid heeft afgeleid uit de dringendheid. In de rechtsleer werd de wetschending door de Vlaamse Regering flagrant genoemd en werd voorgehouden dat men zich niet

zou kunnen inbeelden dat een andere rechter tot een ander besluit zou komen dan het Antwerpse hof (o.c. 1092). De raadpleging van de Raad van State in een geval waar zulks verplicht is, is een substantieel vormvereiste dat van openbare orde is. Deze rechtbank moet aangezien op ondeugdelijke wijze een beroep werd gedaan op de dringende noodzakelijkheid dan ook weigeren het besluit van 17 juli 1984 houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen toe te passen en dit overeenkomstig artikel 159 G.W.

4.2.3.1.

Opdat zou kunnen worden beslist dat de eerste, de tweede en derde beklagde zich schuldig hebben gemaakt aan de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1 en B1 moet worden onderzocht welke de precieze werken waren die werden uitgevoerd om het bestaand bedrijfsgebouw om te bouwen tot een carwash. Uit de dossiergegevens (DE.66.73.1448/98, st. 10, 14 – situering en 15 –foto's, 30,) blijkt dat een carwash-installatie werd aangebracht (oppervlakte van 10 meter x 30 meter) en dat in de zijgevel en de achtergevel nieuwe poorten werden aangebracht. Uit het dossier blijkt tevens dat een parking werd aangelegd voor de verdere reiniging van de voertuigen (stofzuigers) en dat achter het bedrijfsgebouw een op- en afrit is aangelegd (DE.66.73.1448/98, st. 29).

4.2.3.2.

Door de eerste, de tweede en de derde beklagde wordt de volgende redenering ontwikkeld : de bestendige deputatie heeft op 3 juli 1997 een vergunning verleend (DE.66.73.1448/98, st. 28-31) ; de gemachtigde ambtenaar heeft daartegen bij brief d.d. 12 september 1997 (st. 2 stukkenbundel eerste tot derde beklagde) beroep ingesteld bij de Minister doch dit beroep zelf was onwettig zodat derhalve de ministeriële beslissing d.d. 4 mei 1998 van inwilliging (DE.66.73.1448/98, st. 8-12) zelf onwettig was en bij toepassing van artikel 159 G.W. niet mag worden toegepast. Het beroep van de gemachtigde ambtenaar d.d. 12 september 1997 is volgens de beklagden onwettig omdat strijdig met artikel 55 van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 (artikel 53 van het decreet gecoördineerd op 22 oktober 1996) zoals geïnterpreteerd door de Raad van State aan de vergunningsaanvrager slechts een afschrift van het beroepsschrift werd toegestuurd zonder een afschrift van het administratief dossier dat wel aan de Minister werd voorgelegd (st. 2 en 3 stukkenbundel eerste tot derde beklagde).

4.2.3.3.

Artikel 53 § 2, eerste lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996, bepaalt : *“Het college van burgemeester en schepenen alsook de gemachtigde ambtenaar kunnen bij de Vlaamse Regering in beroep komen binnen dertig dagen na de ontvangst van de beslissing van de bestendige deputatie tot verlening van de vergunning. Dit beroep, evenals de termijn voor instelling van het beroep, schorst de vergunning. Het wordt terzelfder tijd ter kennis van de aanvrager en van de Vlaamse Regering gebracht. Komt de gemachtigde ambtenaar in beroep, dan geeft deze daarvan bovendien kennis aan het college”*. Deze bepaling werd door de hoogste

administratieve rechter zo uitgelegd dat niet alleen het aangetekend schrijven maar ook alle bijlagen die aan de Minister werden toegestuurd, ook aan de aanvrager dienen te worden bezorgd. Alleen zo kan volgens de Raad van State de door de wetgever beoogde gelijke behandeling van partijen en de objectieve rechtsbedeling worden bereikt (zie de rechtspraak die wordt geciteerd in de voetnoot (3) van de besluiten van eerste tot derde beklagde ; tevens : R.v.St. nr. 28 maart 2003). Het verzuim van de gemachtigde ambtenaar op dit vlak heeft de onontvankelijkheid van zijn hoger beroep tot gevolg.

4.2.3.4.

De Minister heeft nochtans bij beslissing d.d. 4 mei 1998 over de ontvankelijkheid van het beroep van de gemachtigde ambtenaar uitspraak gedaan door het in te willigen en dit zonder dat de tweede beklagde de onontvankelijkheid van het hoger beroep van de gemachtigde ambtenaar heeft opgeworpen. De Minister die beslist over het door de gemachtigde ambtenaar ingestelde beroep handelt niet als jurisdictioneel orgaan doch wel als bestuursoverheid, het weze in het kader van een georganiseerd administratief beroep. De rechtbank kan en moet gelet op de opgeworpen exceptie zowel de beslissing van de gemachtigde ambtenaar d.d. 12 september 1997 als de ministeriële beslissing d.d. 4 mei 1998 op hun wettigheid toetsen. De omstandigheid dat de ministeriële beslissing d.d. 4 mei 1998 zelf het voorwerp uitmaakt van een annulatieberoep bij de Raad van State doet daar geen afbreuk aan. Uit de brief d.d. 12 september 1997 waarbij door de gemachtigde ambtenaar beroep werd ingesteld blijkt dat aan de Minister een bundel en een inventaris bevattende stukken genummerd van 1 tot en met 10 werd toegestuurd. Aan de aanvrager, zijnde de tweede beklagde, werd blijkens de brief d.d. 12 september 1997 (st. 3 stukkenbundel eerste tot derde beklagde) alleen een afschrift van het beroepschrift toegestuurd. In de brief wordt op geen enkele wijze gewag gemaakt van stukken zodat moet worden aangenomen dat deze door de gemachtigde ambtenaar niet werden ter kennis gebracht van de aanvrager-tweede beklagde. De rechtbank kan dan ook niet anders dan vaststellen dat de gemachtigde ambtenaar bij het instellen van zijn beroep tegen de beslissing van de bestendige deputatie d.d. 3 juli 1997 artikel 53 van het stedenbouwdecreet zoals gecoördineerd op 22 oktober 1996 niet heeft nageleefd en de Minister dit beroep onontvankelijk had dienen te verklaren. Door de eerste tot de derde beklagde wordt dan ook terecht geëist dat de rechtbank zowel het beroep d.d. 12 september 1997 als de ministeriële beslissing d.d. 4 mei 1998 overeenkomstig artikel 159 G.W. niet mag toepassen en er dan ook geen rekening mee mag houden.

4.2.3.5.

Het niet toepasselijk verklaren van de beslissing d.d. 12 september 1997 van de gemachtigde ambtenaar om beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de bestendige deputatie d.d. 3 juli 1997 en van de ministeriële beslissing d.d. 4 mei 1998 tot inwilliging van het beroep heeft tot gevolg dat de beslissing van de bestendige deputatie d.d. 3 juli 1997 is blijven bestaan. Met de eerste tot de derde beklagde moet de rechtbank dan ook vaststellen dat er voor de verbouwing van het bestaande bedrijfsgebouw tot carwash op 20 september 1997 een vergunning is. Het dossier bevat geen

gegevens die de rechtbank zouden toelaten deze beslissing d.d. 20 september 1997 zelf wegens onwettigheid overeenkomstig artikel 159 G.W. buiten toepassing te verklaren. Daaruit volgt dat de tweede en de derde beklagde, die slechts kunnen worden vervolgd voor feiten gepleegd vanaf 2 juli 1999, in elk geval voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging B1 moeten worden vrijgesproken.

4.2.3.6.

De rechtbank dient te onderzoeken of de instandhouding van de onder de tenlastelegging A1 omschreven verbouwing (tenlastelegging B1) nog strafbaar is in het licht van artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (DORO), wat het handhavingsbeleid betreft (*B.S.* 22 augustus 2003, inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet), dat aan artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 een derde en vierde lid heeft toegevoegd waardoor het instandhouden van de misdrijven bedoeld door de artikel 146, eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° DORO niet langer wordt bestraft. Deze depenalisering geldt evenwel niet indien de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik gelegen zijn in een ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals omschreven door artikel 146 al. 4 DORO, indien ze voor de omwonenden een onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken of indien ze een ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming krachtens het ruimtelijke uitvoeringsplan of plan van aanleg. De werken werden niet uitgevoerd in een ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals gedefinieerd door artikel 146 al. 4 DORO. Er is evenmin enige aanwijzing dat de geviseerde werken voor de omwonenden een onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder zouden veroorzaken. Het dossier bevat geen gegevens i.v.m. door omwonenden geformuleerde klachten en er blijkt evenmin dat de werken door hun aard zelf voor omwonenden op een onaanvaardbare wijze hinderlijk zouden zijn. Ten slotte is de rechtbank ook van oordeel dat niet blijkt dat de werken een ernstige inbreuk zouden inhouden op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming zoals ze werden vastgesteld bij het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgesteld gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren. Er moet worden vastgesteld dat de bestendige deputatie zowel met de beslissing d.d. 3 juli 1997 als met de beslissing d.d. 17 april 2003 als de minister met zijn beslissing d.d. 20 oktober 2003 (zij het mits het opleggen van voorwaarden) van oordeel waren dat er geen strijdigheid was met de bestemmingsvoorschriften. In die omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat de instandhouding van de onder de tenlastelegging A1 omschreven feiten niet langer strafbaar is. De eerste beklagde moet dan ook voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging B1 worden vrijgesproken.

4.2.3.7.

Uit het bovenstaande blijkt wel dat de eerste beklagde zich schuldig heeft gemaakt aan de feiten omschreven onder de tenlastelegging A1. Hij heeft vergunningsplichtige verbouwwerken (minstens het aanbrengen van poorten) uitgevoerd of laten uitvoeren zonder dat een vergunning werd verleend.

4.3. De tenlasteleggingen A2 en B2 (splitsen en verbouwen van een bestaand industriegebouw)

4.3.1.

De eerste en de vierde beklagde worden vervolgd om een bestaand industriegebouw te hebben gesplitst en verbouwd tot een bestaand industriegebouw (tenlastelegging A2). De eerste en de vierde beklagde (voor de volledige periode) en de tweede, de derde en de vijfde beklagde (voor de periode vanaf 2 juli 1999 tot 14 maart 2003) worden vervolgd voor de instandhouding van de wederrechtelijk opgetrokken constructie (tenlastelegging B2).

4.3.2.

De rechtbank dient in eerste plaats te onderzoeken of de in dagvaarding onder de tenlastelegging A2 beschreven werken wel vergunningsplichtig waren. Uit de dossierstukken blijkt dat de splitsing werd gerealiseerd door het aanbrengen van scheidingswanden (DE.66.73.1448/98 – st. 6) en dit met ytong-stenen (DE.66.73.724/96 – st. 2 en 77) De eerste beklagde heeft benadrukt dat aan de constructie van het oorspronkelijk gebouw niets werd gewijzigd en dat enkel een binnenmuur werd aangebracht (DE.66.73.1448/98- st. 39). De rechtbank is het met de beklagden eens dat het bouwen van een muur die als interne afscheiding dient binnen een gebouw moet worden beschouwd als “*een inrichtingswerkzaamheid binnen een gebouw of een werkzaamheid voor de geschiktmaking van lokalen*” die geen oplossing inhoudt voor een constructieprobleem noch voor een wijziging van het gebruik of de bestemming of het architectonisch karakter met zich meebrengt en die dan ook is vrijgesteld van vergunningsplicht overeenkomstig artikel 2, 3° van het koninklijk besluit van 16 december 1971 tot bepaling van de werken en handelingen die vrijgesteld zijn ofwel van de bemoeiing van de architect, ofwel van de bouwvergunning, ofwel van het eensluidend advies van de gemachtigde ambtenaar. Het bouwen van een of meer scheidingsmuren binnen het bestaande gebouw heeft geen uitstaans met een constructieprobleem en leidt evenmin op zich tot een gebruikswijziging. De omstandigheid dat na het plaatsen van de scheidingsmuur aan de nieuwe gecreëerde ruimten een andere bestemming wordt gegeven laat die vaststellingen onverkort bestaan. De rechtbank dient bovendien te herhalen dat bij gelet op de onwettigheid van het besluit van 17 juli 1984 gebruikswijzigingen ten tijde van het bouwen van de scheidingsmuren niet vergunningsplichtig waren. De eerste, de tweede, de derde, de vierde en vijfde beklagde moeten derhalve worden vrijgesproken voor zowel de feiten omschreven onder de tenlastelegging A2 als B2.

4.4. De tenlasteleggingen A3 en B3 (het verbouwen van een showroom in functie van een garage)

4.4.1.

De vierde beklagde wordt vervolgd om een showroom te hebben verbouwd (tenlastelegging A3). De vierde (voor de volledige periode) en de vijfde beklagde (voor de

periode van 2 juli 1999 tot 14 maart 2003) worden vervolgd voor de instandhouding van die wederrechtelijk opgetrokken constructie (tenlastelegging B3).

4.4.2.

Uit het dossier valt niet af te leiden dat de vierde beklagde vergunningsplichtige werken heeft laten uitvoeren. Nochtans wordt hij vervolgd om *“een showroom te hebben verbouwd in functie van een garage”*. Uit de herstellvordering (DE.66.73.724/96 – st. 17) blijkt nochtans dat de gemachtigde ambtenaar niet zozeer niet vergunde verbouwingswerken beoogde doch wel een gebruikswijziging (*“De wederrechtelijk uitgevoerde verbouwingen dienen dan ook omschreven als gebruikswijziging die strijdig is met de op het gewestplan voorziene industriële bestemming van het gebied”*).

4.4.3.

Daargelaten dat een niet vergunde gebruikswijziging naar het oordeel van de rechtbank een ander feit is dan het uitvoeren van een verbouwing en er niet tot herkwalficatie kan worden overgegaan, dient de rechtbank volledigheidshalve de hierboven gemaakte vaststelling i.v.m. de onwettigheid van het besluit van 17 juli 1984 van de Vlaamse Executieve houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen te herhalen en te besluiten dat de vierde beklagde zich bij gebreke aan een voldoende rechtsgrond niet kan schuldig hebben gemaakt aan een niet vergunde gebruikswijziging.

4.4.4.

De vierde beklagde moet dan ook worden vrijgesproken voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A3 en B3. De vijfde beklagde moet worden vrijgesproken voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging B3 (voor de periode vanaf 2 juli 1999).

4.5. De tenlastelegging C 1 en C2

4.5.1.

De eerste en de tweede beklagde worden vervolgd omdat zij sinds 7 april 1997 een klasse-2-inrichting exploiteren (lozing van bedrijfsafvalwater – rubriek 3.1.1° van de bijlage 1 bij Vlarem I ; carwash voor 200 wagens per dag – rubriek 15.4.2° van de bijlage 1 bij Vlarem I) zonder milieuvergunning, omdat de milieuvergunning zou zijn vervallen door de weigering van een bouwvergunning.

4.5.2.

Bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van d.d. 26 november 1996 werd aan de tweede beklagde voor de periode van 26 november 1996 tot 10 mei 2000 een milieuvergunning verleend voor het exploiteren van een carwash met aanhorigheden. In artikel 2 § 2 van deze vergunning werd uitdrukkelijk vermeld dat

in de mate dat voor de inrichting die het voorwerp uitmaakt van de milieuvergunning, een stedenbouwkundige vergunning is vereist, deze milieuvergunning wordt geschorst totdat een bouwvergunning werd verleend (DE.66.73.1448/98 – st. 56). Bij beslissing van hetzelfde schepencollege d.d. 12 oktober 1999 werd een milieuvergunning verleend voor de exploitatie van de carwash en dit vanaf 12 oktober 1999 tot 12 oktober 2019. Ook in deze vergunning werd de koppeling aan de stedenbouwkundige vergunning uitdrukkelijk opgenomen (DE.66.73.1448/98 – st. 68 en 71).

4.5.3.

De eerste beklagde kan dan ook geen onwetendheid i.v.m. de gevolgen van de afwezigheid of de weigering van een stedenbouwkundige vergunning voor de milieuvergunning voorwenden. Er kan in zijnen hoofde dan ook onmogelijk sprake zijn van een onoverwinnelijke dwaling. Indien de eerste beklagde – als een zorgvuldig burger – alle bepalingen van de aan de tweede beklagde verleende milieuvergunningen had gelezen, was hij perfect ingelicht over de juiste toestand.

4.5.4.

Artikel 5 § 2 van het milieuvergunningsdecreet bepaalt : *“De milieuvergunning voor een inrichting waarvoor krachtens artikel 44 van de bovengenoemde wet een bouwvergunning nodig is, wordt geschorst zolang deze laatste niet is verleend. In dat geval gaat de termijn bepaald in artikel 17, 2e lid van dit decreet, slechts in op de dag dat de bouwvergunning definitief is verleend. Wordt de bouwvergunning evenwel geweigerd dan vervalt de milieuvergunning van rechtswege op de dag van de weigering van de bouwvergunning in laatste aanleg”*. De eerste en de tweede beklagde trachten in besluiten door een al te letterlijke interpretatie van de begrippen die worden gebruikt in artikel 5 § 2 van het milieuvergunningsdecreet en omschreven in artikel 2, 1° en 2° van dit decreet voor te houden dat de milieuvergunningsplichtige activiteiten niet zouden kunnen worden gekoppeld aan een bouwvergunning. Die stelling is niet ernstig. Het is evident dat milieuvergunning en bouwvergunning in wezen iets anders beogen te regelen – de ene de exploitatie van hinderlijke activiteiten ; de andere het uitvoeren, voortzetten en instandhouden van bepaalde werken, handelingen en wijzigingen – maar het was de bewuste keuze van de decreetgever om vooral in het belang van de aanvrager zelf het ene niet toe te laten zonder het andere. Het begrip *“voor een inrichting waarvoor een bouwvergunning nodig is”* moet in zijn gebruikelijke betekenis worden begrepen, dit wil zeggen dat de milieuvergunning telkens zal geschorst zijn wanneer en zolang de stedenbouwkundige vergunning voor de ruimte die voor de hinderlijke inrichting zal worden aangewend niet is verleend (vgl. D. LINDEMANS, *“Art. 5 Decr. 28.VI.1985”*, in, *Commentaar Milieurecht – Vlaamse Gewest – Algemeen Milieurecht*, K. DEKETELAERE (ed.), Brugge, Die Keure, losbladig, nr. 15, p. 5/24 (aflevering 19 – januari 2003)). Er kan niet de minste twijfel over bestaan dat bij gebreke aan een stedenbouwkundige vergunning er voor de milieuvergunningsplichtige activiteiten voor de periode van 7 april 1997 tot 20 september 1997 geen vergunning was gelet op de schorsing ingevolge artikel 5 § 2 van het milieuvergunningsdecreet. Vanaf 20 september 1997 was er zoals hierboven uiteengezet een stedenbouwkundige vergunning.

4.5.5.

Het staat dan ook vast dat de eerste beklaagde zich schuldig heeft gemaakt aan de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen C1 en C2 in de mate dat die betrekking heeft op de periode van 7 april 1997 tot 20 september 1997.

5. De straftoemeting

5.1.

De feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, C1 en C2 (voor de periode van 7 april 1997 tot 20 september 1997) vormen in hoofde van de eerste beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen bij toepassing van artikel 65 Sw. slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de zwaarste en dit is de bestraffing voorzien voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen C1 en C2.

5.2.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de eerste beklaagde zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank bekend zijn.

5.3.

De door de eerste beklaagde gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De eerste beklaagde moet de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De eerste beklaagde mag zijn individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren.

5.4.

De eerste beklaagde is jaar en zaakvoerder van vennootschappen. Hij beschikt over een blanco strafrechtelijk verleden, wat enige mildheid bij de straftoemeting verantwoordt. Uit het dossier en inzonderheid de functie die de eerste beklaagde vervult binnen de derde beklaagde – zijnde een patrimoniumvennootschap – blijkt dat de eerste beklaagde een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of in huur geeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt in de zin van artikel 64 al. 3 van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 of artikel 66 al. 3 van het coördinatiedecreet van 22 oktober 1996. Deze verzwarende omstandigheid - die vanaf 1 mei 2000 is opgenomen onder artikel 149, al. 9 van het decreet van 18 mei 1999 - moet dan ook worden aangenomen.

5.5.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de eerste beklagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

5.6.

De eerste beklagde heeft verzocht om uitspraak van veroordeling in zijn hoofd op te schorten. De rechtbank acht een loutere schuldigverklaring evenwel geen adequate strafrechtelijke reactie op de door de eerste beklagde gepleegde feiten en is van oordeel dat hem dit onvoldoende de ernst van deze feiten zou doen inzien en bij hem onvoldoende een gedragsverbetering zou bewerkstelligen. De rechtbank ziet bovendien niet in hoe een bestraffing zoals opgelegd bij dit vonnis tot de sociale declassering van de beklagde zou kunnen leiden.

5.7.

Het komt de rechtbank dan ook passend en rechtmatig voor aan de eerste beklagde voor de bewezen geachte feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, C1 en C2 (periode van 7 april 1997 tot 20 september 1997), de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen.

5.8.

De eerste beklagde heeft de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen C1 en C2 gepleegd in de uitoefening van zijn mandaat als lasthebber van de tweede beklagde. De tweede beklagde moet dan ook overeenkomstig artikel 40 van het milieuvergunningsdecreet burgerrechtelijk aansprakelijk worden verklaard voor de betaling van de gerechtskosten ten laste gelegd van de eerste beklagde.

6. De herstellvordering

6.1.

Gelet enerzijds op de onontvankelijkheid van de strafvordering en de vrijspraken voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A2, A3, B1, B2 en B3 en anderzijds de vaststellingen dat met de beslissing van de bestendige deputatie d.d. 3 juli 1997 voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging A1 er een vergunning werd verleend, is er geen grond om in te gaan op de herstellvorderingen geformuleerd door de gemachtigde ambtenaar/de stedenbouwkundig inspecteur.

6.2.

Aangezien de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen C1 en C2 vanaf 20 september 1997 niet langer meer voorhanden zijn, is er geen grond om de door artikel 39 § 2 van het milieuvergunningdecreet voorziene veiligheidsmaatregel op te leggen.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 191, 194 en 195;

Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 65 en 66 ;

Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, art. 44 § 1, 1°, 64, eerste, de tweede en vijfde lid en 65 ;

Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42, 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 ;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1, 1°, 146, 1°, 147, 149 en 204 ;

Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, art. 2, 3, 4 § 1, 5 § 2 en 39 §§ 1, 1°, 40 en 46 ;

Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning, art. 1 en 5 § 1, rubrieken 3.1.1° en 15.4.2° ;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK :

RECHTDOEND OP TEGENSPRAAK

Verklaart de strafvordering lastens de tweede beklaagde onontvankelijk voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, B1 (enkel voor de periode tot en met 1 juli 1999), B2 (enkel voor de periode tot en met 1 juli 1999), C1 en C2 (enkel voor de periode tot en met 1 juli 1999).

Verklaart de strafvordering lastens de derde beklaagde onontvankelijk voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, B1 (enkel voor de periode tot en met 1 juli 1999) en B2 (enkel voor de periode tot en met 1 juli 1999);

Verklaart de strafvordering lastens de vijfde beklaagde onontvankelijk voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A2, A3, B2 (enkel voor de periode tot en met 1 juli 1999) en B3 (enkel voor de periode tot en met 1 juli 1999).

Spreekt de eerste beklaagde vrij voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A2, B1, B2, C1 en C2 (doch enkel voor de periode vanaf 20 september 1997 tot 14 maart 2003).

Spreekt de tweede beklaagde vrij zonder kosten voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen B1 (voor de periode vanaf 2 juli 1999 tot 14 maart 2003), B2 (voor de periode vanaf 2 juli 1999 tot 14 maart 2003), C1 en C2 (voor de periode vanaf 2 juli 1999 tot 14 maart 2003).

Spreekt de derde beklaagde vrij zonder kosten voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging B2 (voor de periode vanaf 2 juli 1999 tot 14 maart 2003).

Spreekt de vierde beklaagde vrij zonder kosten voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A2 en B2.

Spreekt de vijfde beklaagde vrij zonder kosten voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging B2 (voor de periode vanaf 2 juli 1999 tot 14 maart 2003).

Zegt dat er geen redenen zijn om de uitspraak van veroordeling voor de in hoofde van de eerste beklaagde bewezen geachte feiten op te schorten

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, C1 en C2 (doch enkel voor de periode van 7 april 1997 tot 20 september 1997) samen tot EEN GELDBOETE van 100 FRANK, verhoogd met 1.990 decimes en gerekend aan de omrekeningskoers, of 495,79 EUR bedragende.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de eerste beklagde uitgesproken geldboete zal kunnen worden VERVANGEN door een gevangenisstraf van 30 DAGEN.

Spreekt bovendien de verplichting uit lastens de eerste beklagde om EENMAAL een bedrag van 10,00 EUR, met 40 deciemen verhoogd, 50,00 EUR bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Wijst de herstellvorderingen van de stedenbouwkundig inspecteur af als ongegrond.

Zegt dat er geen grond is om een beveiligingsmaatregel overeenkomstig artikel 39 § 2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende het milieuvergunningdecreet te bevelen.

Legt de eerste beklagde bovendien een vergoeding op van 25,00 EUR bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Begroot de kosten gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie op 74,76 EUR en veroordeelt de eerste beklagde tot een vijfde van deze kosten en laat de overige vier vijfden ten laste van de Belgische Staat.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
TWEEËNTWINTIG DECEMBER TWEEDUIZEND EN DRIE.

Aanwezig :

alleensprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings
ea adiunct-griffier.